

Frédérique gaat met haar tante mee naar de damesrijvelclub. Ze schrijft een brief aan haar vriendin over haar eerste fietstochtje.

'Vandaag heb ik wielgereden. Het was heerlijk en het was vreselijk. Meer heerlijk dan vreselijk, maar daar kom ik nog op. Ik heb nu ruzie met m'n pa en moe, maar dat kan me niks schelen. Als tante Eline vraagt of ik weer mee ga, dan doe ik het. In de Kampioen heeft een dokter uit Parijs verteld over een dame die zo lui en dik en treurig was dat ze telkens in tranen uitbarste. Van de dokter moest ze een driewieler kopen en na zes weken was ze genezen en niet meer dik. Dat zegt mij wel genoeg. Hoe vaak pa en moe ook zeggen dat het meisjes niet past om wielrijdend op straat te gaan. Zelfs niet als ze pas elf jaar zijn, zoals ik.

Mijn tante is lid van een damesrijvelclub. Zij moet ook altijd anders zijn dan anderen, zegt moeder schamper. En dat is zo. Tante Eline is 21 en niet getrouwd. Ze zegt vaak: 'Ik hoef nog geen man want dan mag ik niks meer.' Ze doet wat ze wil. Na lang soebatten mocht ik van m'n moe een keer mee om te kijken (niet om zelf te rijden) op de rijwielclub van mejuffert Schakel. 'Wil jij ook?' vroeg die. En toen zat ik dus toch op een vélo. Een hele mooie, met luchtbanden.

1 Door welke woorden kun je weten dat dit verhaal meer dan 100 jaar geleden speelt?

63

Maar eerst moesten m'n rokken uit en kreeg ik een pofbroek aan. Ja, stel je voor! Er zaten stroken kant aan en hij was gelukkig zo wijd dat je niet zag dat het een broek was. Het opstappen was een heel gedoe, maar rijden, daar is niks aan. Ik mocht meteen op de smalle paadjes in de tuin en ik reed zo alle stuntelende dames voorbij. 'Jij mag mee een tochtje maken,' zei mijn tante. En daar gingen we, met elf dames zingend langs de weilanden en door het bos.

Zo gezond zeg, de buitenlucht! Behalve dan toen we langs de nieuwe textielabriek kwamen. Je snapt gewoon niet waar al die walmende, zwarte rook voor nodig is als je alleen maar stof hoeft te weven. Maar we kwamen ook langs mooie dingen. Het kanaal is al bijna klaar, wist je dat? En ik heb ook voor het eerst voetballende heren gezien. Niet zomaar in een wei, maar op een echt sportveld. Ik wist niet dat zoveel mensen aan wielrijden doen. Het was me toch een gewriemel en gebel en geclaxonneer op de weg. Je moest vooral opletten voor handkarren en hondenkarren.

En één keer moest ik een stel landmannen met rieken uitschelden. Ze snappen gewoon niet wat je bedoelt als je belt. Ze bleven met open mond naar ons staan kijken. Maar uit de weg gaan deden ze niet. Er gebeurt ook nogal eens wat. Geregeld zie je een wielrijder op de grond liggen spartelen. Vooral heren. Je staat verbaasd over de toeren die ze op hun wielen uithalen. Met losse handen rijden of met de handen de pedalen rondraaien. Eentje reed wel een kilometer achterstevoren op zijn wiel met ons mee. En hard dat het gaat! Tante Eline zegt dat daar ook dat nieuwe woord 'fiets' vandaan komt, van het Franse woord 'vitesse'. Dat betekent snelheid. Toen we in de verte een automobiel zagen, konden we die makkelijk inhalen. Er zijn zelfs wielrijders die sneller gaan dan de trein. Toen we langs de spoorbaan reden, kwam de trein ons achterop. De hele kluit ging er achteraan. Wij ook. Sommigen heren verdwenen in de wolk van stoom en ik heb ze niet meer gezien.

2 Is Frédérique een rijk meisje of een arm meisje? Hoe weet je dat?

64

Maar nu over het vreselijke dat gebeurd is. We hadden zoveel pret en ik lette helemaal niet op. Opeens liep een kind de weg op en ik moest snel het stuur draaien. En ja, toen kwam m'n broek tussen de spaken. Van schrik vergat ik te remmen, dus het wiel draaide maar door en door en de broek kwam zo erg vast te zitten, dat ik niet meer verder kon rijden. Ik viel nog niet net. Daar hing ik zo'n beetje half naast de vélo. Meteen stond de hele rijwielclub om me heen te kwetteren. Ze riepen 'o jee' en 'wat nu?' en ze trokken aan mijn broek, maar het hielp niets. Ik zat vast en ik bleef vast. Natuurlijk kwamen er van alle kanten mensen kijken. Een groepje heren - nou ja héren - stond te grinniken en te smiezen. Wij hoorden heus wel wat ze riepen. Broek uit! Daar moesten ze erg om lachen. Maar ik begon van schrik te huilen.

Mijn tante knielde naast me neer. Ze keek me medelijdend aan. 'Ik vrees dat hij gelijk heeft, Frédérique,' zei ze zachtjes. Ze ging staan. 'Kom dames,' riep ze. Gelukkig dat we met de hele club waren. Ze kwamen met z'n allen dicht om me heen staan, zodat verder niemand kon zien hoe ik in mijn ondergoed op de grond zat terwijl tante Eline mijn broek uit het wiel trok. Maar het gelach van al die heren klinkt nu nog na in mijn oren. Met een kapotte broek aan reed ik terug naar huis. Gelukkig kon ik bij de rijwielclub mijn eigen kleren weer aantrekken. M'n pa en moe hoefden er niks van te weten. Dat dacht ik tenminste. Maar dat viel tegen. Weet je, je kan heel snel op een vélo. Maar nieuwtjes, die gaan nog sneller.'

3 Door welke dingen die Frédérique onderweg ziet, kun je weten dat dit verhaal meer dan 100 jaar geleden speelt?